

for en Overenskomst. Jeg troer imidlertid, at det er urigtigt, jeg troer, at en god Overenskomst netop let kunde træffes, idet man kunde fastsætte Lønnen for Kasfererne til hvad den er i Loven, og nedsætte den for Inspecteurerne til hvad dette Forslag gaaer ud paa. Jeg troer, at der for Inspecteurerne ikke nær taler det, som jeg har hørt gjort gjældende for at forhøje Kasferernes Løn, og idet jeg ogsaa ønsker, at Loven skal udkomme, vil jeg dog ogsaa stemme for Uendningsforslaget, da jeg har den Overbeviisning, at Loven godt kan komme igjennem alligevel.

Nørgaard: Jeg kan ikke være enig med dem, der have yttret, at de ikke vovede at stemme imod Loven blot paa Grund af en Besparelse af 2,400 Rbd. Den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kampmann) har udtalt, at han ikke vilde lade Loven falde, og at han, naar han skulde vælge imellem to onde Ting, da helst vilde undlade at stemme imod Loven; jeg maa netop af Hensyn til Landets Kræfter sige, at naar man har Valget imellem de to Dele, er det den største Ulykke, naar man begynder at gagere Embedsmænd høiere, end man i Fremtiden kan vedblive med i samme Retning, og jeg maa derfor og af Hensyn til det Misforhold, der eksisterer imellem de høiere og lavere Embedsmænd, tillade mig, saafremt dette Forslag ikke vedtages, at stemme imod denne Lov.

Sjerrild: Det er blot et Par Ord, jeg skal tillade mig at udtale med Hensyn til en Uttring, der faldt fra Rigsdagsmanden fra Bogense (Jespersen). Han meente nemlig, at der burde gjøres Forskiel paa Gagerne for Soldkassererne og Soldinspecteurerne. Denne hans Mening kan jeg dog ikke ganske tiltræde. Er det rigtigt, hvad jeg antager, at man skal lønne Soldembedsmændene saaledes, at de kunne leve blandt deres Medborgere under saadanne Forhold, som kunne siges at være passende

efter deres Stilling ligeoverfor andre Borgerklasser, saa maa man jo dog ogsaa give dem et saa stort Pengeløb, at de virkelig kunne føre en saadan Levemaade; gjør man ikke det, saa er det jo dog maaskee, da Menneket er noget skrøbeligt af sig, meget at befrygte, at de kunde søge sig Indtægter ad anden Vej, for at faae det ligesaa pænt hos sig, som andre Folk have det. Men er der nogen Fare for, at der kan skee noget Overgreb i saa Henseende, saa er den ligesaa stærk tilstede med Hensyn til Soldinspecteurerne som med Hensyn til Soldkassererne efter hvad den tidligere Erfaring har viist; thi vel er det viist nok, at Soldkassereren har at vaage over Pengene, og jo kan komme i Uføre, hvis han ikke er sig sine Pligters Hellighed rigtig bevidst, og gjøre Grams der, hvor han ikke burde gjøre det, men det er ligesaa viist, at man har Exempel paa, at ogsaa en Soldinspecteur kan skaffe sig Indtægter ad anden Vej end den, han burde, og det kan være ligesaa skadeligt og maaskee skadeligere for Statskassen, naar Soldinspecturen saaledes ikke seer saa ganske nøie efter det, han skal see efter, end om Soldkassereren tilvender sig nogle saa Skillingen, eller endog en ikke saa ringe Sum. Dette sidste er nemlig Noget, der snart kan opdages, al den Stund man har Kasseundersøgelser; men det Andet er Noget, man ikke saa nemt kan opdage, fordi det ligger i de Folks egen Interessese, der bruge ham til saadanne Misbrug, ikke at sige Noget derom. Jeg troer derfor, at det heller ikke er Veien til at faae det gjort bedre, om vi gjøre Forskiel paa disse Klasser af Embedsmænd. Hvorvidt det kan være rigtigt, at stille 2,200 Rbd. eller 2000 Rbd. som Maximum, er naturligtvis Noget, Enhver især maa have sin Mening om; jeg har kun villet udtale, at jeg troer, der slet ingen Grund er til at behandle den ene af disse Embedsklasser anderledes end den anden.